

Sygn. akt II AKa 392/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia: Piotr Schab

Sędziowie: Przemysław W. Radzik

(del.) Dariusz Drajewicz (spr.)

Protokolant: st. sek. sąd. Marta Kamińska

przy udziale Prokuratora: Szymona Banny

i oskarżyciela posiłkowego: małoletniej N. K.

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2022 r.

sprawy

1. *M. M.,*

córki M. i A.,

urodzonej w dniu (...) w W.

oraz

2. *P. K. (1),*

syna W. i B.,

urodzonego w dniu (...) w W.

oskarżonych o przestępstwo z art. 207 § 1, 1a i § 2 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego oraz obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 24 marca 2022 r., sygn. akt VIII K 85/20

I. *zmienia wyrok w pkt. 1 w ten sposób, że wymierza oskarżonej M. M. karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;*

II. *utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej części;*

III. **zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. B. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym z 23 % VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej małoletniej N. K. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;**

IV. **zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym z 23 % VAT tytułem kosztów obrony oskarżonego P. K. (1) sprawowanej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;**

V. **zwalnia oskarżoną M. M. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 392/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 marca 2022 r., sygn. akt XVIII K 85/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych	

	za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.		Nie dotyczy		
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.		Nie dotyczy		

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1	Nie dotyczy	

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut obrońcy oskarżonej obrazy przepisów postępowania: - art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz 410 k.p.k. polegający na	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

naruszeniu zasady obiektywizmu, przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, nieuwzględnieniu przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i uwzględnieniu jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonej, z drugiej strony pominięcie szeregu korzystnych dla oskarżonej okoliczności wynikających z pozostałego materiału dowodowego, tj. zeznań świadków; uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonej z uwagi na zmianę depozycji wobec poprzednio składanych wyjaśnień, podczas gdy oskarżona w logiczny sposób wyjaśniła w jak wysokim stopniu była zastraszona i zmanipulowana przez współoskarżonego, a nadto kierowała się chęcią obrony współoskarżonego, co wpisywać może się w klasyczny model uzależnienia od sprawcy przemocy; uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonej co do braku jej sprawstwa co do fizycznej przemocy wobec pokrzywdzonej, kiedy to z żadnego dowodu nie wynika, ażeby fizyczna przemoc w postaci bicia dziecka miała być stosowana przez oskarżoną; uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonej w zakresie w jakim oskarżony dopuszczał się przemocy, przejawiał skłonności do zachowań agresywnych, kiedy to okoliczności te wynikają wprost z zeznań świadków, których relację Sąd uznał za wiarygodne, a w pewnym zakresie potwierdza je sam współoskarżony; uznaniu sprawstwa oskarżonej zarzucanego czynu pomimo przyjęcia za wiarygodne depozycje oskarżonej co do możliwości spowodowania określonego (zdarzenia które zdaniem Sądu oskarżona przyznała

a Sąd uznał je za wiarygodne) uszczerbku nieумыślnie, co z kolei koresponduje z uznanymi za wiarygodne twierdzeniami zarówno oskarżonego, jak i położnych czy lekarza środowiskowego, którzy do marca 2020 r. utwierdzali oboje oskarżonych, iż dziecko nie doznało żadnych urazów; przyjęciu, że z wyjaśnień P. K. i zeznań wskazanych świadków A. M., A. S., M. K., K. J., A. P., K. P. czy G. K. wynika, iżby oskarżona była pokrzywdzoną, kiedy to żadna z przywołanych relacji na to nie wskazuje; pominięciu przy wyrokowaniu okoliczności wynikających z zeznań świadków mieszkańców bloku przy ul. (...), z których wynika, że krzyki i płacz dziecka słyszalne były głównie od początku 2020 r., w niektórych przypadkach wręcz na przełomie lutego i marca nie zaś od listopada 2019 r. jak przyjął Sąd w ustaleniach faktycznych; uznaniu, że prowodyrką wszelkich kłótni była oskarżona, która też nie wpuszczała oskarżonego do mieszkania pominiawszy, iż ze zgromadzonego materiału wynika że oskarżony wracał do mieszkania o późnych porach pod wpływem alkoholu, co w pełni uzasadniało nie wpuszczenie agresywnego partnera pod wpływem alkoholu; pominięciu, iż co najmniej dwie z interwencji zgłaszanych przez mieszkańców bloku były spowodowane przemocą oskarżonego wobec psa oskarżonych, a także wzywaniem przez oskarżoną pomocy w związku z przemocą jakiej doznawała ze strony oskarżonego- co zbieżne c jest z relacją świadków, których depozycje Sąd uznał za wiarygodne; pominięciu, iż z zeznań świadków zgodnie wynika, że glosy dobiegające z mieszkania i intensyfikacja ich niepokoju nasiliła się w okresie kiedy to oskarżony przebywał z oskarżoną

w mieszkaniu wskutek braku możliwości świadczenia pracy; uznaniu za rzetelne, prawidłowe, logiczne i spójne wnioski płynące z uzupełniającej opinii biegłego J. W. z dnia 21 kwietnia 2020 r. kiedy to wnioski opinii biegły zmienił w zakresie kwalifikacji doznanych urazów pokrzywdzonej z art. 157 k.k. (opinia z dnia 12 kwietnia 2020 r.) na art. 156 k.k. (opinia z dnia 24 kwietnia 2020 r.) bez jakiegokolwiek uzasadnienia, bez jakichkolwiek zmian w materiale udostępnionym biegłemu celem wydania opinii pierwotnej z dnia 12 kwietnia 2020 r. kiedy to identyczny stan urazów zarówno ortopedycznych jak i neurologicznych (które już wszystkie wówczas były uwzględnione w opinii z dnia 12 kwietnia 2020 r.) biegły określił na uszczerbek kwalifikujący doznane urazy jako mieszczące się w kwalifikacji art. 156 k.k., jak również uwzględnienie urazów, które jak stwierdził biegły na rozprawie mogły nie być urazami złamań; uznaniu za rzetelne prawidłowe, logiczne i wewnętrznie spójne wnioski płynące z opinii biegłego neurologa z dnia 1 września 2021 r. podczas gdy treść opinii i analiza doznanych urazów, metodyka medyczna i tryb oraz sposób i zakres udzielonych świadczeń medycznych w żadnym razie nie uzasadniają twierdzenia, iżby kwalifikacja doznanych urazów odpowiadała uszczerbkowi noszącego znamiona choroby realnie zagrażającej życiu pokrzywdzonej; co skutkowało dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, że:

oskarżona M. M. dopuściła się zachowań opisanych w części dyspozytywnej wyroku, a wynikiem jej działań są obrażenia wymienione w akcie oskarżenia i pkt 1

części dyspozytywnej wyroku, w zakresie w jakim dopuszczać się oskarżona miała wobec pokrzywdzonej przemocy fizycznej w postaci bicia pokrzywdzonej, kiedy to akta sprawy nie zawierają żadnego dowodu, z którego taka okoliczność miałaby wynikać; oskarżona dopuściła się umyślnego spowodowania uszczerbku- podczas gdy nawet jeśli przyjąć za zasadne takie ustalenie Sądu co do przyznania określonych wypadków przy pielęgnacji (czego wystąpienia obrona nie podziela)- to nie może być mowy o umyślnym spowodowaniu uszczerbku, skoro w inkryminowanym okresie wiele osób widywało małąletnią, lekarze i pielęgniarki badały małąletnią w tym oglądając całe ciało małąletniej i wykonując badania palpacyjne nie zauważając niczego niepokojącego; okoliczność, że to w większym zakresie czasowym to oskarżona opiekowała się dzieckiem ma świadczyć o tym, że to wymieniona biciem po całym ciele spowodowała określone w części dyspozytywnej wyroku urazy pokrzywdzonej, podczas gdy prócz nagannych zachowań werbalnych oskarżonej postępowanie dowodowe nie dostarczyło żadnych dowodów potwierdzających tezę oskarżenia o biciu dziecka przez oskarżoną czy jakichkolwiek innych zachowań które skutkować miały powstaniem ustalonych urazów; inkryminowane zachowania bez względu na ich zakres miały mieć miejsce w okresie od 3 listopada 2019 r. do 30 marca 2020 r., gdy pozostały materiał dowodowy, w tym zeznania mieszkańców bloku przy ul. (...) oraz opinie biegłych w tym ustne opinie składane na rozprawie wskazują, iż do urazów mogło dojść w okresie maksymalnie kilku tygodni wstecz od ich

stwierdzenia; obrażenia doznane przez pokrzywdzoną mają charakter ciężkiej choroby długotrwałej lub choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k., podczas gdy nie wynika z materiału aktowego, ażeby stan zdrowia pokrzywdzonej pozwalał na przyjęcie takich wniosków, w szczególności zaś nie świadczy o zasadności wniosków charakter i zakres udzielonej pomocy medycznej; wszelkie kłótnie i awantury w związku/rodzinie oskarżonych były inicjowane wyłącznie przez oskarżoną oraz że oskarżony w zasadzie nie brał czynnego udziału w awanturach, a słyszany przez sąsiadów głos oskarżonej był bardziej napastliwy i agresywny aniżeli głos oskarżonego kiedy to z obszernie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci zeznań świadków wynika, iż wielokrotnie to zachowania oskarżonego, stan upojenia oskarżonego był początkiem kłótni, przemocowe skłonności oskarżonego, zachowania wulgarne wobec oskarżonej i jej rodziny a także przemoc wobec zwierzęcia, które oskarżeni posiadali w mieszkaniu, co uwiarygadniać winno relację oskarżonej co do braku sprawstwa zarzucanego jej czynu;

- art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na przyjęciu sprawstwa oskarżonej co do zarzucanego czynu w zakresie w jakim dotyczy bicia pokrzywdzonej po całym ciele powodując ustalone w toku postępowania dowodowego urazy;

- art. 167 k.p.k. oraz 201 k.p.k., 194 k.p.k., 197 k.p.k., 200 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie dopuszczenia i przeprowadzenia z urzędu dowodu z opinii innych biegłych z zakresu

	<p>neurologii, specjalisty chirurgii dziecięcej- ortopedy traumatologa-specjalisty medycyny ratunkowej;</p> <p>- art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegający na jedynie formalnej ocenie materiału dowodowego w postaci oględnie i bardzo ogólnikowo przywołanych zeznań, przestaniu na lakonicznym stwierdzeniu, że materiał dowodowy zwłaszcza w zakresie zeznań świadków i opinii biegłych nie budzi wątpliwości i wywiedzenie przez Sąd jednoznacznych, kategoriycznych wniosków, pomijając jednak wykazanie z jakich zeznań wynikają określone ustalenia i okoliczności, gdy z przywołanego materiału obrona wywodzi wnioski odmienne lub dostrzega szereg okoliczności pominiętych przez Sąd, które nie mogą prowadzić do tak kategoriycznej oceny co do sprawstwa oskarżonej, nadto wnioski Sądu jawią się jako jedynie pobieżne lakoniczne uzasadnienie poczynionych z góry założeń, co doprowadza do uniemożliwienia kontroli orzeczenia w tym zakresie.</p>	
<p>Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Chybiony jest zarzut naruszenia art. 4 k.p.k. Przepis art. 4 k.p.k. formułuje adresowaną do organów postępowania karnego zasadę obiektywizmu. Zarzut obraży tego przepisu nie może być jednak podstawą środka odwoławczego, jako że przepis ten zawiera ogólną zasadę postępowania, nie nakazuje, ani nie zakazuje sądowi konkretnego sposobu procedowania. Wykazanie, że w toku postępowania odwoławczego doszło do naruszenia zasady</p>		

obiektywizmu wymaga wskazania uchybień konkretnych przepisów służących realizacji tej zasady (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2008 r., II KK 275/07, OSNwSK 2008, nr 1, poz. 200). Dopiero wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew zasadzie obiektywizmu, o której ten przepis stanowi, czyniłoby taki zarzut formalnie poprawnym (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10, (...)). Wobec powyższego, przyjmując należy, że apelujący, poszukując trafności swej apelacji, zmierza do wykazania obrazy art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k.

Wbrew argumentacji przytoczonej przez obrońcę oskarżonej, sąd pierwszej instancji nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (np.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., II KK 12/06, LEX nr 193084; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2004 r., sygn. WK 26/03, OSNwSK 2004, nr 1, poz. 53). Warunek ten został w przedmiotowej sprawie spełniony i jasno wynika z treści uzasadnia wyroku sądu a quo. To, że strona nie akceptuje oceny

zebranego materiału dowodowego i poczynionych w wyniku tej oceny ustaleń faktycznych a w środку odwoławczym prezentuje własne oceny i krytykę ocen dokonanych przez sąd pierwszej instancji, nie upoważnia do automatycznego uznania, że zaskarżone orzeczenie jest wadliwe. W realiach rozpoznawanej sprawy poza zaprezentowaniem swojej własnej, odmiennej od Sądu Okręgowego, oceny dowodów - obrońca oskarżonego nie wykazał, aby ten sąd przekroczył wytyczone w art. 7 k.p.k. granice sędziowskiej swobody ocen i wkroczył w sferę ich dowolności. Analiza akt sprawy potwierdza bowiem słuszność stanowiska przyjętego przez sąd a quo.

Obrońca oskarżonego nie wykazał, że został naruszony art. 410 k.p.k., w szczególności nie wskazał żadnych dowodów, które zostały przez sąd pierwszej instancji ujawnione, lecz pominięte przy wyrokowaniu, bądź zostały uwzględnione, bez ich ujawnienia na rozprawie. Wobec powyższego, także zarzut w tym zakresie jest gołosłowny i dowolny, a w konsekwencji nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie jest trafny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Błąd ten miał stanowić skutek naruszenia wyżej wskazanych przepisów postępowania. Skoro skarżący nie wykazał, aby sąd pierwszej instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania, gdyż podniesione przez niego zarzuty naruszenia tych przepisów okazały się być chybione, to nie można przyjąć, że stan faktyczny ustalono błędnie. Zarzut jest chybiony.

Bezzasadny jest podniesiony w apelacji zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Przewidziany w tym przepisie nakaz rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości nie ma zastosowania do sytuacji, gdy wątpliwości te są rezultatem niedokładnego i niewyczerpującego postępowania dowodowego. W sytuacji, gdy sąd przeprowadzi to postępowanie w sposób pełny i kompletny i podda te tak zebrane dowody ocenie spełniającej rygor art. 7 k.p.k. (jak w rozpoznawanej sprawie), to zastosowanie zasady z art. 5 § 2 k.p.k. nastąpi dopiero wtedy, gdy tak przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi wciąż istnienie niedających się – w oparciu o nią – usunąć wątpliwości. Dopiero wówczas sąd musi je wytłumaczyć na korzyść oskarżonego. Zasada ta wiąże się z procesem wyrokowania, gdyż wskazuje, że w razie niedających się usunąć wątpliwości sąd powinien wybrać tę wersję stanu faktycznego, która dla oskarżonego przedstawia się najbardziej korzystnie. Dlatego art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości sądu, a nie stron czy ich przedstawicieli procesowych. Podkreślić należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że sytuacja równoznaczna z "niedającymi się usunąć wątpliwościami" jest kategorią obiektywną w tym sensie, że ani zasady logicznego rozumowania, ani zasady doświadczenia życiowego lub nauki nie pozwalają ustalić określonego faktu. Nie ma to zatem nic wspólnego z subiektywnymi ocenami strony procesowej. Oceny te nie powodują powstania stanu "niedających się usunąć wątpliwości" i tym samym nie kreują naruszenia prawa procesowego (por.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2004 r., II KK 369/03, LEX nr 109464). Analiza przedmiotowej sprawy w tym treść przeprowadzonych dowodów, do których w sposób jasny i jednoznaczny odwołał się sąd a quo w uzasadnieniu orzeczenia, prowadzi do wniosku, że do naruszenia zasady, o której mowa w art. 5 § 2 k.p.k., nie doszło w niniejszym postępowaniu. Sąd pierwszej instancji nie stwierdził istnienia niedających się usunąć wątpliwości natury faktycznej. Obrońca, odwołując się do polemicznych tez, nie zdołał wykazać, że sąd ten powinien powziąć wątpliwości, które rodziłyby konieczność odwołania się do zasady in dubio pro reo. Sąd okręgowy po wnikliwym przeprowadzeniu postępowania dowodowego oraz wyczerpaniu wszelkich możliwych środków dowodowych nie stanął w obliczu jakichkolwiek wątpliwości, czemu dał jasny wyraz w treści pisemnego uzasadnienia. Wątpliwość odnośnie do ustalonego przez sąd stanu faktycznego, będącego przedmiotem osądu, stanowią jedynie wątpliwości obrońcy oskarżonej, a zatem są to wątpliwości jedynie reprezentanta strony procesowej, które mają charakter subiektywny, a takie nie mogą być podstawą konstruowania zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Obrońca nie wykazał naruszenia art. 5 § 2 k.p.k.

Chybiony jest także zarzut naruszenia art. 167 k.p.k. Zwrócić uwagę apelującemu należy, że aktywność dowodową obrońcy w perspektywie art. 167 k.p.k. uznać należy za jego obowiązek. Nie do zaakceptowania jest taki stan rzeczy, w którym obrońca, zachowując się pasywnie, liczy

jedynie na inicjatywę ze strony sądu. obrońca ma obowiązek realizować linię obrony nie inaczej niż przez inicjatywę dowodową w kierunku wprowadzania i przeprowadzania dowodów odciążających reprezentowaną stronę. Podnoszenie zarzutu naruszenia art. 167 k.p.k., w tym wypadku zupełnie chybionego, zawsze wskazuje, że obrońca swe obowiązki realizuje wadliwie, skoro pozwala sobie na pasywność procesową i oczekuje, że jego obowiązki będzie w obronie oskarżonego realizował sąd. W konsekwencji chybiony jest także zarzut naruszenia art. 167 k.p.k. w powiązaniu z art. 201 k.p.k., 194 k.p.k., 197 k.p.k., 200 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie dopuszczenia i przeprowadzenia z urzędu dowodu z opinii. Przypomnieć należy obrońcy, że na nim jako kwalifikowanym reprezentancie strony spoczywa obowiązek udowodnienia wysuwanych twierdzeń, a na sądzie zaś obowiązek oceny ich zasadności. Realizacja obowiązku stron wymaga odpowiedniej aktywności w postępowaniu dowodowym, która przede wszystkim powinna mieć miejsce przed sądem pierwszej instancji. Brak aktywności obrońcy w kierunku wnioskania o dopuszczenie dowodu nie może czynić zasadnym zarzutu nieprzeprowadzenia takiego dowodu z urzędu, tj. obrazy art. 167 k.p.k. Nie do zaakceptowania jest taki stan rzeczy, w którym obrońca, tak jak w warunkach przedmiotowej sprawy, zachowując się pasywnie, liczy na inicjatywę ze strony sądu, a następnie brak tej inicjatywy, czyni zarzutem apelacyjnym. Pozostaje w konflikcie z realizacją funkcji obrońcy taka jego postawa, która opiera się na

pasywności i oczekiwaniu, że sąd a quo będzie wypełniał jego obowiązki procesowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2018 r., V KK 94/18, LEX nr 2488729). Co więcej, odwołanie się do naruszenia art. 167 k.p.k. wskazuje, że skarżący oczekuje od sądu, by przeprowadzał z urzędu dowody, które powinny być zgłoszone przez samego skarżącego dla realizacji interesu procesowego strony, która reprezentuje. Przyjęcie takiej koncepcji osłabiałoby pozycję sądu jako organu bezstronnie wymierzającego sprawiedliwość, oceniającego dowody i twierdzenia stron, rozstrzygającego o słuszności ich racji w sporze procesowym. Sprowadzałoby rolę sądu do szukania dowodów, dbałości o wykazanie racji którejs ze stron, a stronom zezwalałoby na bierność, więc oznaczałoby przełamanie podziału ról procesowych, który jest jednym z fundamentów procesu karnego (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12 października 2018 r., II AKa 263/17, (...)). Tym samym zarzut ten jest także nietrafny. Jego niezasadność wynika także z treści materiału dowodowego, który został szczegółowo omówiony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a który nie prowadzi do przyjęcia, że na sądzie a quo spoczywał obowiązek podjęcia działań zmierzających do przeprowadzenia z urzędu nowych opinii. Co więcej, przepis art. 201 k.p.k., do którego naruszenia się odwołuje apelujący, nie ma charakteru obligującego sąd do określonego działania, natomiast daje pole do podjęcia określonej inicjatywy, jeżeli sąd dostrzeże ku temu podstawy. Skoro zatem sąd nie podjął decyzji procesowej o dopuszczeniu z opinii uzupełniającej, to oznacza, że nie widział ku temu powodów. Trudno

w tej sytuacji, przy jednoczesnym braku inicjatywy dowodowej stron postępowania, skutecznie zarzucić mu naruszenie przepisów procedury w omawianej przestrzeni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2022 r., I KK 100/22, (...)).

Chybiony jest zarzut naruszenia art. 424 k.p.k. Obraza przepisu art. 424 k.p.k. nigdy nie jest naruszeniem prawa procesowego mającym wpływ na treść orzeczenia, bowiem do sporządzenia uzasadnienia dochodzi po wydaniu wyroku. Sporządzenie uzasadnienia wyroku jest czynnością wtórną wobec samego orzekania, a zatem sposób rozstrzygnięcia sprawy nie zależy od tego, czy treść pisemnego uzasadnienia wyroku odpowiada wymogom art. 424 k.p.k. (np. wyroki: Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 lutego 2015 r., II AKa 85/14, L.; Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 grudnia 2014 r., II AKa 436/14, L.). Zawsze o trafności rozstrzygnięcia decyduje materiał dowodowy stanowiący podstawę orzeczenia, a nie treść uzasadnienia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 2 kwietnia 2014 r., II AKa 35/14, L.). Wobec powyższego prowadzenie dalszych rozważań w tym przedmiocie pozostaje bez znaczenia. Wynika to także z treści art. 455a k.p.k., który wyklucza wydanie orzeczenia kasatoryjnego z powodu wad uzasadnienia.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez przyjęcie, że oskarżona dopuściła się wyłącznie zachowań polegających na wyzywaniu pokrzywdzonej i używaniu w jej obecności słów

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>wulgarnych i powszechnie uznanych za obelżywe w okresie nie wcześniej niż 1 stycznia 2020 r. i wymierzenie oskarżonej kary odpowiednio łagodniejszej; ewentualnie powołując się na art. 167 k.p.k. oraz art. 452 § 3 k.p.k. a contrario o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych z zakresu neurologii/ chirurgii dziecięcej/ortopedii/ traumatologii na okoliczność ustalenia czy aktualny stan zdrowia małoletniej wskazuje na to, że doznała uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k. czy innego naruszenia czynności narządów ciała lub rozstroju zdrowia w rozumieniu 157 § 1 k.k., ewentualnie o przyjęcie, że urazy doznane przez pokrzywdzoną kwalifikują się wedle pierwotnej opinii biegłego J. W. z dnia 12 kwietnia 2020 r., tj. art. 157 § 1 k.k., wyeliminowanie z kwalifikacji prawnokarnej art. 207 § 2 k.k. oraz wymierzenie oskarżonej kary łagodniejszej.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego nie są zasadne wnioski apelacji.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut prokuratora błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść wyroku poprzez niesłuszne uznanie, iż zachowanie oskarżonego P. K. (1) nie może skutkować jego odpowiedzialnością za czyn z art. 207 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 156 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., ani za czyn z art.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>162 § 1 k.k., podczas gdy całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności dowody z zeznań świadków G. K., A. S. (2), M. K. (2), K. J. (2), A. P. (2), K. P. (2) oraz z opinii biegłych lekarzy specjalistów przeprowadzonych w toku postępowania przygotowawczego oraz prawidłowej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy wynika, iż miał on co najmniej świadomość zachowań przemocowych stosowanych przez M. M. wobec ich wspólnego dziecka — N. K., co winno skutkować jego odpowiedzialność za pomocnictwo poprzez zaniechanie do czynu popełnionego przez matkę pokrzywdzonej M. M., to jest z art. 207 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 156 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., ewentualnie z art. 162 I k.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie wyjaśnić należy, w jakich warunkach apelacja prokuratora mogłaby zostać uwzględniona odnośnie do oskarżonego P. K. (1). Uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, czego domaga się skarżący, może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości (art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k.). Innymi słowy, wydanie orzeczenia kasatoryjnego byłoby możliwe tylko w razie stwierdzenia jednej z tych trzech przesłanek, to jest bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 k.p.k., konieczności zastosowania reguł ne peius, o której stanowi art. 454 k.p.k., lub</p>		

konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.

W niniejszej sprawie nie wystąpiły podstawy pozwalające na przyjęcie, że sąd pierwszej instancji dopuścił się uchybienia o charakterze bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Nie zachodziły też powody do uznania, że sprawa wymaga przeprowadzenia przewodu w całości. W tym stanie prokurator mógł domagać się wydania orzeczenia kasatoryjnego jedynie wobec stwierdzenia, że wydanie orzeczenia reformatoryjnego nie jest dopuszczalne z uwagi na obowiązujące reguły *ne peius*, o których mowa w art. 454 § 1 k.p.k. Przesłankę wydania wyroku uchylającego może stanowić regulacja zawarta w tym przepisie, ale wówczas gdy sąd stwierdzi, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego, czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2018 r., V KS 18/18, L.; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2018 r., I KZP 10/18, L.). Innymi słowy, materiał dowodowy musi prowadzić do ustalenia winy oskarżonego w sposób nie budzący wątpliwości, aby stwierdzić, że pojawiła się przeszkoda określona w art. 454 § 1 k.p.k. stanowiąca podstawę wydania rozstrzygnięcia kasatoryjnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2017 r., V KS 10/17, L.).

Jednocześnie niedopuszczalne jest antycypowanie pojawiania się przeszkody w postaci reguły *ne peius* w sytuacji, gdy materiał dowodowy nie zezwala na wydanie wyroku skazującego lub gdy wymaga uzupełnienia, jako że po uzupełnieniu materiału

dowodowego, jego ocenie i ustaleniu stanu faktycznego, zapaść mogły inne niż skazujące rozstrzygnięcia reformatoryjne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2017 r., V KS 5/17, L.). Sama tylko możliwość wydania takiego wyroku w ponownym postępowaniu przed sądem pierwszej instancji jest niewystarczająca dla przyjęcia wystąpienia reguły ne peius określonej w art. 454 § 1 k.p.k. (uchwała Sądu Najwyższego dnia z 20 września 2018 r., I KZP 10/18, L.).

Sąd drugiej instancji, w obowiązującym modelu postępowania odwoławczego, zobowiązany jest najpierw do uzupełnienia materiału dowodowego w ramach przeprowadzanej kontroli odwoławczej, a dopiero po dokonaniu takiej czynności, jeżeli zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego, czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k., wydania wyroku kasatoryjnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2018 r., V KS 18/18, L.).

Brak jakichkolwiek wniosków dowodowych w apelacji prokuratora dowodzi, że skarżący nie widzi potrzeby uzupełnienia postępowania dowodowego. Skarżący zatem nie dostrzega żadnych luk w materiale dowodowym, które należałoby wypełnić przeprowadzając brakujące dowody. Skoro tak, to jego apelacja powinna wskazywać i omawiać dowody, które uznaje za wiarygodne, a które podważają ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, a których sąd ad quem nie może zmienić, aby uchylić zaskarżony wyrok i przekazać

sprawę do ponownego rozpoznania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2018 r., IV KS 4/18, L.).

Innymi słowy apelacja prokuratora w tych warunkach dla swej skuteczności powinna wykazywać, które reguły postępowania dowodowego zostały naruszone i jaki mają one wpływ na treść wyroku, prowadząc przy tym do jednoznacznego wniosku, że, gdyby nie doszło do tego uchybienia, to musiałby zapaść wyrok skazujący.

Zdaniem skarżącego zeznania świadków G. K., A. S. (2), M. K. (2), K. J. (2), A. P. (2), K. P. (2) oraz z opinii biegłych lekarzy specjalistów mają prowadzić do odmiennych wniosków, niż te które przedstawił sąd a quo. Sąd okręgowy przeprowadził ocenę tych dowodów, której prokurator nie zakwestionował formułując zarzut naruszenia przepisów postępowania, w tym art. 7 k.p.k. Apelacja oskarżyciela ma polemiczny charakter. Błąd w ustaleniach faktycznych, o których mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k., to de facto błąd w logicznej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego poprzez wyprowadzenie przez sąd orzekający błędnych wniosków. Z kolei zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych winien odnosić się do oceny wniosków, które nie odpowiadają prawidłowości logicznego rozumowania, a przez to nie może sprowadzać się do polemiki z ustaleniami sądu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2016 r., WA 4/16, L.).

Co więcej, żadnych tego rodzaju nieprawidłowości prokurator skutecznie nie wykazał,

przedstawiając jedynie odmienny pogląd odnośnie do zakresu świadomości oskarżonego. Dla skutecznego podniesienia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych koniecznym jest wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do stwierdzenia, że sąd popełnił istotny błąd ustaleń faktycznych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2019 r., VI KZ 3/19, L.).

Nadto niezasadne, a w wypadku profesjonalnego uczestnika postępowania, jakim jest skarżący, także niedopuszczalne jest posługiwanie się w apelacji sformułowaniami „w tym, w szczególności dowody”, które ma sugerować, że podnoszone w apelacji uchybienie dotyczy jeszcze jakiś innych świadków, których skarżący nie chce wymienić. Taki zabieg jest dysfunkcyjny, bowiem nie rozszerza granic apelacji i nie obliguje sądu ad quem do jakichkolwiek poszukiwań tych „innych” dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 września 2019 r., IV KK 495/19, nr 10, poz. 63).

Sąd ad quem nie może uzupełniać apelacji prokuratora i dopisywać brakujących w niej argumentów, gdyż nie tylko stanowiłoby to naruszenie podziału ról procesowych i przyjęcie przez sąd funkcji oskarżycielskich, ale w konsekwencji prowadziłoby do naruszenia zasady bezstronności.

Zważywszy na powyższe, prokurator w apelacji, kwestionującej uniewinniający wyrok sądu pierwszej instancji, powinien przedstawić wszelkie dowody, z których wynika sprawstwo i wina oskarżonego, i przekonać do takiej oceny sąd ad quem. Godzi w zasadę samodzielności i podmiotowości prokuratora oraz z tym łączącej się odpowiedzialności za własne postępowanie, oczekiwanie, że sąd apelacyjny na podstawie samego środka odwoławczego, w którym prokurator przekazuje swe wątpliwości odnośnie do prawidłowości wyroku pierwszej instancji, będzie go wyręczał w poszukiwaniu dowodów w celu wsparcia jego interesu procesowego. Jednocześnie ponownie zwrócić uwagę należy, że w obowiązującym modelu postępowania apelacyjnego jest niedopuszczalne uchylene orzeczenia sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania tylko w celu dokonania ponownej analizy sprawy. Konieczność ponownej oceny przeprowadzonych dowodów nie stanowi obecnie samodzielnej podstawy wydania wyroku kasatoryjnego. Nie mieści się w kręgu podstaw wyroku kasatoryjnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2016 r., IV KS 5/16, L.). Wydanie takiego orzeczenia z powodu odmiennej oceny materiału dowodowego jest jedynie wówczas możliwe, gdy ocena dowodów przeprowadzona przez sąd odwoławczy doprowadza do takiego wniosku, że w świetle całokształtu materiału dowodowego uniewinnienie oskarżonego przez sąd pierwszej instancji było niezasadne, a ze względu na zakaz orzekania na niekorzyść, sąd odwoławczy musi uchylić wyrok

sądu pierwszej instancji i przekazać sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2019 r., V KS 19/19, L.).

Zadaniem apelującego było nie tylko obalenie tej oceny, którą przedstawił sąd pierwszej instancji, ale – zważywszy na wskazywane na wstępie regulacje prawne odnośnie do wydania wyroku kasatoryjnego – przedstawienie dowodów, z których wynikają fakty wskazujące, że zdarzenie skutkujące odpowiedzialnością oskarżonego miało miejsce i przedstawienie niebudzących wątpliwości dowodów, które do takich wniosków jednoznacznie prowadzą. Temu obowiązкови prokurator nie podolał.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest słuszny tylko wówczas „gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu. Postawienie tego typu zarzutu odwoławczego nie uprawnia bowiem sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz dopiero wykazanie, jakich konkretnie uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2014 r., (...) 53/14, L.).

Wniosek

<p>Wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego nie jest zasadny wniosek apelacji.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut prokuratora i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej rażącej niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonej M. M. w wymierzenie jej 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut zasadny. Oskarżona została uznana za winną tego, że w okresie od dnia listopada 2019 r. do 30 marca 2020 r. znęcała się psychicznie i fizycznie ze szczególnym okrucieństwem nad swą córką małoletnią N. K. nieporadną ze względu na wiek (ur. (...)) w ten sposób, że biła ją po całym ciele, w wyniku czego pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci złamania wyrostka barkowego prawego z cechami przebudowy kostnej, obszaru zagęszczonej struktury kostnej w środkowej części trzonu obojczyka lewego – stan po przebytych złamaniu obojczyka lewego, liniowym zagęszczeniu struktury kostnej w przynasadzie dalszej lewej kości promieniowej – możliwy stan po przebytych złamaniu, złamanie przynasady</p>		

dalszej kości udowej lewej, wielokrotnych złamań trzonu kości piszczelowej prawej, złamania kości strzałkowej prawej oraz oddzielenie przynasady dalszej tej kości, licznych otarć naskórka i stłuczeniach różnych okolic ciała oraz wielomiejscowego stłuczenia mózgu po powtarzalnych, wielokrotnych urazach głowy z obecnością krwiaka przymózgowego, przy czym obrażenia te skutkowały powstaniem u pokrzywdzonej ciężkiej choroby długotrwałej w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

Za to przestępstwo sąd a quo mógł wymierzyć karę od 3 do 15 lat pozbawienia wolności, orzekł zaś karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Kara w tym wymiarze w sposób w sposób oczywisty jawi się jako kara rażąco niewspółmierna w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. oraz bezwzględnie wymagała korekty przez jej zmianę i orzeczenie żądanej przez oskarżycieli kary 8 lat pozbawienia wolności.

Oskarżona doprowadziła do ciężkich i poważnych uszkodzeń ciała swego dziecka, gdy było w okresie niemowlęcym, a zatem okresie, w którym człowiek jest zupełnie bezbronny, pozbawiony możliwości nie tylko obrony, ale nawet zaalarmowania o swym cierpieniu.

Co więcej, w tym okresie następuje intensywny rozwój fizyczny, umysłowy oraz psychiczny człowieka, a dla prawidłowego jego przebiegu wymagana jest pomoc osób dorosłych. Niemowlę jest w pełni uprawnione do opieki i bezpiecznego życia. Oskarżona, będąc matką niemowlęcia, a więc osobą, na której spoczywał

szczególny obowiązek dbałości o zdrowie i życie dziecka, w te wartości godziła.

Oskarżona znęcała się na swym dzieckiem zadając mu ból i cierpienie, łamiąc mu kości i doprowadzając do licznych innych urazów jego ciała w tym do wielomiejscowego stłuczenia mózgu po powtarzalnych, wielokrotnych urazach głowy z obecnością krwiaka przymózgowego, a w konsekwencji do ciężkiej chory długotrwałej w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k. Takie zachowanie bezwzględnie zasługuje na ocenę negatywną, która musi być oddana w wymiarze wnioskowanej kary 8 lat pozbawienia wolności.

Kara w tym wymiarze realizuje cele prewencji ogólnej i indywidualnej (art. 53 § 1 i 2 oraz art. 55 k.k.), uwzględniając wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonej i wysoki stopień jej winy, popełnienie przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na niemowlęcy wiek, wobec której oskarżona była zobowiązana do opieki i troski, a zadawała jej ból i powodowała cierpienie. Kara w tym wymiarze odpowiada społecznemu poczuciu sprawiedliwości, realizując cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonej, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze z punktu 1 zaskarżonego wyroku, wymierzonej

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

M. M., poprzez orzeczenie kary 8 lat pozbawienia wolności.	
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Z uwagi na zasadność zarzutów apelacji zasadne są wnioski apelacji.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	Nie dotyczy
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. <u>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku poza pkt. 1.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Powody opisane w pkt. 3.1 i 3.2 niniejszego uzasadnienia.	
1.8. <u>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmiana zaskarżonego wyroku odnośnie do pkt. 1.	
Zwiąże o powodach zmiany	

Powody opisane w pkt. 3.3 niniejszego uzasadnienia.	
---	--

1.9. <u>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
5.3.1.4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		

1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
Nie dotyczy	
1.10. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Nie dotyczy	Nie dotyczy
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Stosownie do treści art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz § 17 ust. 2 pkt 5 in fine i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. B. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym z 23 % VAT tytułem kosztów pomocy prawnej oskarżycielki posiłkowej małoletniej N. K. sprawowanej z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz na rzecz adwokata A. K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym z 23 % VAT tytułem kosztów obrony oskarżonego P. K. (1) sprawowanej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
III	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. z uwagi na sytuację materialną oskarżonej zwolniono ją od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym (art. 624 § 1 k.p.k.).

7. PODPIS
Piotr Schab

1.11. <u>Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej M. M.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	1, 3-6		
1.3.1. <u>Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. <u>Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.12. <u>Granice zaskarżenia</u>	
----------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	1, 2		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		

1.13. <u>Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik małoletniej pokrzywdzonej	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	1

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# Zmiana